

Људима са малограђанским схватањима нема места у СКЈ

Ванредна конференција Савеза комуниста Београдског универзитета

god. XIX broj 8 * * * * 24 III 1954

nedeljni list beogradskih studenata

Седмнаестог марта одржана је конференција Савеза комуниста Београдског универзитета на којој су изабрани делегати за III конгрес Савеза комуниста Србије. За делегате су изабрани: Јојкић Ђурица, претседник ГНО Београд, Гузина Војин, гувернер Народне банке, Поповић Јелена, директор пред. „Култура“, Милић Бугарчић, Ивановић Драгиша, Станковић Симиша, Стојковић Милосав, Шакић Миладин, Стамболић Вукашин, Војиновић Ратко, Поповић Слободан и Богичевић Ана.

Конференцији је присуствовала другарица Боса Цветић, члан ЦК СК Србије. Реферат је поднео Јосип Франић, члан УК СКЈ.

Не упуштајући се у оцену целокупног рада комуниста Београдског универзитета на конференцији су анализирани неке основне слабости у том раду и истакнути непосредни задаци. Држећи се оквира рада конференције и овај напис ће говорити само о недостацима о којима је дискутовано иако је организација Савеза комуниста на Београдском универзитету постигла видне успехе у своме раду.

Од сагледавања проблема до његовог решавања

Утицај малограђаншине појављује се у свом или оном виду у разним облицима живота и рада Универзитета. Он продира и у организације Савеза комуниста. На ову појаву је указано још писмом ЦК СКЈ, о њој је дискутовано на многим састанцима на Универзитету. Ванредна универзитетска конференција није ни ишла за тим да укаже на проблем као такав, јер је он већ сагледан, већ на спорост једног дела организације у решавању већ сагледаног проблема. Често је врло дуг пут до сагледавања проблема до његовог решавања. Принципијелно је критеријум за чланство комуниста јасан, али кад дође до конкретног спровођења у дело тог критеријума, до рашчишћавања са оним људима који ни идеолошки ни морално, ни по својим схватањима ни по својим поступцима, немају много везе са Савезом комуниста, онда у неким организацијама долази до појаве неодлучности, сентименталних обзира, одугљачања ствари итд. На конференцији је изнет низ примера који то илуструју. „У апсолвентској организацији Економског факултета 24 члана организације гласали су против искључења човека — слабог комунисте — који после III пленума брани „Анатомiju једног морала“. На састанак

Из писма Одбору за просвету Савезне народне скупштине

За доследно остварење друштвеног управљања

Примедбе II конгреса ССЈ на нацрт закона о универзитетима

... Предлажемо да се принцип друштвеног управљања универзитетом доследно спроведе и да се у друштвене органе управљања укључе претставници студената и асистената. Читава пракса живота на Универзитету, стварна улога, интерес и одговорност студената и асистената пред заједницом за живот и рад Универзитета говори у прилог наших става.

Предлажемо да се текст чл. 6 нацрта закона о универзитетима,

Наставне планове и програме потврђују колегијална друштвена тела, а извођење наставе и научног рада у искључивом је делу ког кругу колегијалних тела наставника.

Уместо досадашњег текста чл. 7 предлажемо следећи: „Претставници асистената и студентских организација пуноправно учествују у раду колегијалних друштвених тела. Немају право гласа приликом потврђивања избора настав-

штвеним органима управљања, претресању питања наставних планова и програма, статута факултета и универзитета и коришћења и употребе опште народне имовине.“

Из чл. 20 предлажемо да се избаци први и други пасус који гласе: „Студенти могу оснивати стручна и друга удружења на факултету и Универзитету.“

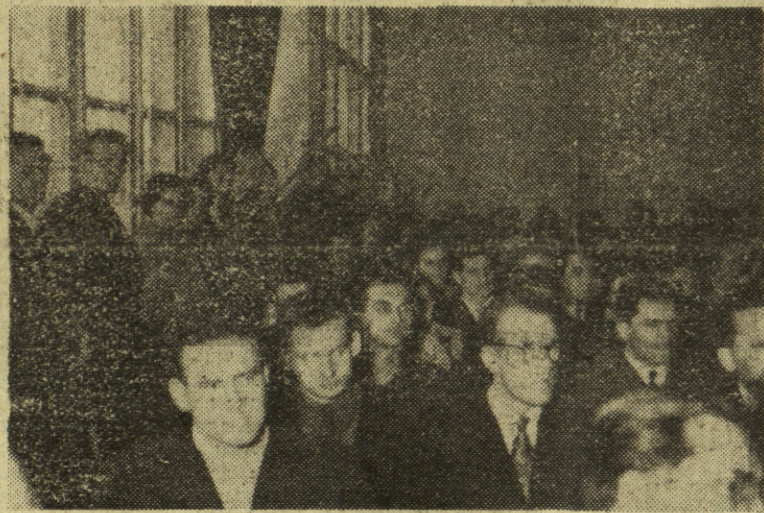
Правила ових удружења морају бити у сагласности са законом о универзитету и статутом факултета.“

Чл. 23 говори о универзитетском савету. Ми предлажемо да трећи пасус тога члана (тј. састав чланова универзитетског савета) гласи: „У Универзитетски савет Народна скупштина бира истакнуте научнике, стручњаке и јавне раднике, а сваки факултет бира по једног члана из реда наставника на факултету. Савез студената делегира претставника студената у универзитетски савет.“

Исто тако предлажемо да у чл. 24, који говори о пословима које врши универзитетски савет, уђе и то да универзитетски савет доноси прописе о дисциплинској одговорности наставника, помоћног наставног особља и студената, као и то да бира и разрешава чланове другостепеног дисциплинског суда за наставнике и студенте у коме су представљени и наставници и студенти. Предлажемо да се из тога члана избаци пасус који говори да универзитетски савет „потврђује правила студентских удружења“.

Први пасус чл. 35 (факултетски савет) требало би да гласи: „Факултетски савет сачињавају сви наставници факултета, претставници стручних и научних удружења и други истакнути стручњаци које именује универзитетски савет, као и претставници асистената и студената“.

У чл. 36 (послови факултетског савета) поред предложеног текста, требало би унети и то да факултетски савет потврђује наставне планове и програме, бира и разрешава чланове првостепеног суда наставника и студената...
П конгрес ССЈ

ПАЖЊА ЈЕ СКОНЦЕНТРИСАНА
Делегати II конгреса на пренарној седници

који говори о управи Универзитета и факултетима, измени и да гласи: „Универзитетима и факултетима управљају колегијална друштвена тела у којима су претстављени наставници, колегијална тела наставника, изабрани претставници наставника и претставници асистената и студената.“

ника, научних и стручних сарадника, руководиоца универзитетских и факултетских установа“.

Чл. 19 предложеног нацрта закона говори о дужностима и правима студената. Ми предлажемо да се он допуни следећим пасусом: „Студенти преко својих претставника имају право учешћа у дру-

- Гости на II конгресу ССЈ пишу
DVA SUPROTNA POJMA:
KOLONIJALIZAM I NAPON
PREDAK
- Socijalistički studenti
Francuske i nacionalna
unija studenata
- CANKAR: SLUGE
- CRTEZI LAZARA VOZAREVIĆA
- RAVIK I KAUBOJ
- PRIČA »STUDENTA«
Prvoljub Pejatović:
Hleb naš nasušni
- Sa Medicinskog fakulteta
SLOBODNI ROKOVI POSLE
POLOŽENOG RIGOROZA
- Sa Stomatološkog fakulteta
NOVI PRAVILNIK O
STUDIRANJU
- INDEKS
- LEOPOLD RANKE
ODLOMAK IZ
ISTORIJE O
SRPSKOJ REVOLUCIJI
- SPORT
Takmičenje vazдушном
пушком
- Универзитет и спорт
- HUMOR
U SVOM BROJU

Коментар

ДРУШТВЕНО управљање и самоуправа

Велики број дискусија и примедба око нацрта за закон о универзитетима никако не значи да је нацрт погрешно постављен или да не одговара потребама Универзитета. То се може видети из чињенице да све примедбе које се дају имају за полазну основу управо оне основне принципе на којима је нацрт изграђен.

Од осталих примедба које би се, под извесним условима, могле назвати принципијелним, заслужује посебан осврт став да је принцип друштвеног управљања у супротности са принципом самоуправе, тј. аутономијом Универзитета. Бар, у таквом виду желе да га прикажу појединци из редова наставника од којих таква примедба и потиче.

Користе се следећи аргументи:
— Друштвено управљање је израз неповерења према наставницима;

— Сразмера претставника са стране и са Универзитета је таква да омогућује одлучни утицај људи са стране, нестручњака, оних који нису одговорни за организацију и резултате наставе и научног рада;

— Нацрт није правилно одмерио степен заинтересованости и одговорности одређујући толики број претставника са стране;

— И наставници су претставници друштвене заједнице, па није потребно доводити толико људи са стране;

— Самоуправа Универзитета је овим окрњена, „шта је са аутономијом Универзитета“.

У овом духу предлажу се и конкретне промене појединих чланова нацрта.

Отворено говорећи — иако се то одговарајућим формулацијама покушава заглавити — такви ставови покушавају да докажу не-одрживост друштвеног управљања Универзитетом или бар његове битне слабости. При том се не потрују и узимају за основу некада прогресивни захтеви за тзв. класичном аутономијом Универзитета, Оправдани, без обзира у којој су мери били и стварно реализовани, у буржоаском друштвеном систему, данас се такви захтеви могу постављати, по свом (Наставак на трећој страни)

Štrajkovi studenata u Španiji

OKRŠAJI NA ULICAMA MADRIDA

Jedan ubijen dvadeset ranjenih

У Севиљи главном граду шпанским романама тако често оеване Андалузије већ два дана студенти pune улице протестујући против повишења трамвајских тарифа.

Јавне манифестације забранјене су у Шпанији строгим фашистичким законима. Али и поред строгих забрана Франко није успео да у шпанском народу угуши његова duboka осећања за слободу.

Јуче су demonstrirali у Севиљи. Прошлог месеца усред Мадрида. Осмog феруара радници Fampione ушли су у штрајк скршених руку захтевајући повећање надница. Пре пар месеци радници bro dogradilišta у Bilbao izdržali су višednevni штрајк tražeći poboljšanje uslova života i rada. Još uvek су у живом сећању дани kada су 1951 године радници Barcelona и, ponovo, Bilbao otvore-

no ustali protiv Frankovog režima.

Detalji i ovim događajima teško prelaze granice visokih Pirineja. Stroga cenzura poverena popovima, pretežno jezuitima, koristeći iskustva inkvizicije Hitlera i Musolinija uspeva katkad da antifašističke manifestacije ostanu nepoznate široj javnosti. Ali i pored svih tih mera događaji koji су se pre mesec dana desili у Madridu cenzura nije usepla da prikrije.

Od dolaska falange на vlast у Španiji nije bilo većih javnih skupova. Tek prošle године i то после dvadeset година postojanja održan је prvi kongres falange sindikata. Falanga, verујуći да već može да dopusti neke javne manifestacije, mobilisala је studente Madrida i pokušala да ih uyuče у propagan-

дну igru oko Gibraltara. Pred engleskom ambasadam iskupilo се nekoliko hiljada studenata. Cule су se samo antibritanske parole. Izenada, studenti су

ДОМСКА КОНФЕРЕНЦИЈА У СТУДЕНТСКОМ ГРАДУ

ХЛАДАН САСТАНАК

Шта је са отвореним састанцима управног одбора

У огромној хладној сали Дома културе пред око 250 станара одржана је домска конференција. Као и све до сада, и ова је показала да се на овај начин тешко може нешто успешно радити. Изредали су се извештаји: прво претседника управног одбора: одбор се тешко и много постигао; затим управника: дом и менза имају за протекла три месеца дефицит

од 3,697.487 динара; на крају претседника друштвеног клуба: рад је кренуо, перспективе одличне.

Дискусија је била кратка даха. Но, већ на њеном почетку нешто добро је речено: Друг Муџић је потпуно управни одбор на једну, још прошле године пронађену форму рада: отворени састанци управног одбора.

Два супротна појма: КОЛОНИЈАЛИЗАМ И НАПРЕДАК

kroz stranu
studentsku
štampu

STUDENT MIRROR

INDISKA VLADA POMAŽE
AFRIKANCE KOJI STUDI-
RAJU U INDIJI

»U Nju Delhiju je pretsednik Neru koncem prošlog meseca otvorio osnivačku skupštinu Društva afričkih studenata. Pretsednik Neru je izjavio da je rešeno da se u saradnji sa Delhiskim univerzitetom, Ministarstvom spoljnih poslova i Ministarstvom prosvete otvori institut kao stalni osek Univerziteta počne sa radom do jula 1954 godine. Izneto je da je broj afričkih studenata koji studiraju na indiskim univerzitetima naglo povećan, tako da se sada kreće preko 150.«

Colloquium

»Na konferenciji delegata Studentskog nacionalnog udruženja koje je održano u Hanoveru sredinom februara rešeno je da se pomogne studentima koji su izbegli iz sovjetske zone. Ovim studentima daće se prilika da nadoknade nastavu za dva semestra. Zatraženo je od uprave Univerziteta da izradi smanjenu taksu za studente koji rade.«

VERSITY

Istoriski događaj

»Volterova družina na Oksfordskom univerzitetu, po prvi put u istoriji svoga postojanja primila je žene u svoje članstvo. Devojke su primljene u družinu prvenstveno iz finansiskih razloga, jer je naznačeno da su one najspremnije u plaćanju finansiskog doprinosa. Međutim, proglašavanju ove velike koncesije koju su studenti učinili svojim kolegincama, prisustvovala je samo jedna žena.«

DAILY TELEGRAPH

ZAGUŠLJIVE BOMBE U
POZORIŠTU

»Zahvaljujući specijalnim disciplinskim pravilima koja važe u studentskom udruženju u Liverpulu, 150 studenata je privremeno isključeno iz udruženja zbog upotrebe čađi, hlora i zagušljivih bombi tokom »Rag day« u Šekspirovom pozorištu, što je izazvalo javnu osudu. »Rag day« je naziv određenog događaja, neka vrsta pantomine koja traje nedelju dana tokom koje studenti tradicionalno organizuju demonstracije protiv svega i svačega svake godine. Pozorište je međutim uvek dosada uživalo zaštitu zahvaljujući čemu nije bilo demonstracija u pozorištu ili protiv njega. O ovome pomenuti studenti nisu znali ništa, tako da je došlo do demonstrativnih ispada za vreme pretstave. Disciplinski komitet udruženja u specijalno svečanoj formi kaznio je tri studenta, a tokom nedelje daljih 97 studenata lišavajući ih zaštite i privilegija koje imaju kao članovi udruženja. Iste večeri je 50 studenata u znak protesta odbilo da učestvuje u karnevalskoj povorci, tako da je isključenje i njih obuhvatilo.«

К одатак преглед трагичног положаја наше земље у политичком, економском, друштвеном и културном погледу дозволиће вам да боље оцените обим наше борбе, њену неопходност, за једну омладину која је чврсто одлучена да не да ни трепутак одмора свим реакционарима који хоће да јој препрече пут.

У политичком погледу, режим опсадног стања који влада у Тунису од 1938 године и који од тада никада није био укинут, чини да наш народ нема ни најелементарније слободе. Нема слободе састајања, нема слободе удруживања, ни слободе штампе. Туниске политичке партије су забрањене. Извршна власт је у потпуности у рукама француских власти. Долази се до тог дуплог парадокса који чини да генерални резидент Француске у Тунису има већу власт него претседник Владе у Француској, а да је с друге стране републиканска Француска више привржена власти Туниског Беја неголи сам Беј.

У економском погледу моћне финансиске олигархије учиниле су од наше земље забран у коме само оне дове. Три и по милиона Тунижана не постоје за те немилосрдне привредне феудалце. Једино што за њих постоји, и зашто су они решени да употребе сва средства да би то сачували, су богате туниске земље које су они присвојили, туниски фосфати које су они покрали, туниски рудници којих је народ лишен, а сам народ им служи само као страшно експлоатисана радна снага. За њих је људски елемент занемарљива количина. За њих је важан само новац, а да би прибавили новац, сва су им средства добра, чак и убиство. Вођа туниских радника, наш жаљени Фархат Хашед је пао зато што је неуморно посветио свој живот одбрани туниских радника срамно експлоатисаних од капиталистичких сила.

У области омладине уопште, а посебно културе и наставе, ситуација је исто тако трагична. Само један податак може то да пока-

Доносимо чланак делегата Генералне уније студената Туниса са II Конгреса Савеза студената Југославије о приликама и положају омладине и студената у Тунису, и чланак Claude Benoit-а претставника социјалистичких студената Француске.

же: на стотину туниске деце само 12 иде у школу, а 88 осталих су осуђени да луњају по улицама у најогавнијем мрачањштву.

Том недостатку школа треба додати политику расне и националне дискриминације која фаворизује Французе и Европејце на штету домородаца. Власти су прошириле ту дискриминацију чак и унутар самог туниског народа, фаворизујући јеврејски елемент да би га одвојили од Муслимана и да би на тај начин створили у самом народу вештачке супротности које би користиле једино режиму; али тај њихов рачун је био изигран, пошто се све више и више туниских Јевреја прикључује национално-ослободилачкој

борби; њихово присуство у концентрационим логорима Ремаде и Татауна поред њихових муслиманских сународника за време последње кризе је најбољи доказ за то.

Остаје најзад још једна карактеристика наставе у Тунису; ради се о њеном антинационалном карактеру. Политика колонијализма састоји се, наиме, у томе да вештачки створи разне облике наставе, између разних категорија омладине како би увукли ученике и студенте у неку врсту „класне борбе“ оригиналног типа, непознатог другде. Тако се ми налазимо у присуству једне тзв. традиционалне наставе, једне чисто

француске наставе и најзад треће назване „француско-арапске“. Додајте томе да је наша омладина угњетавана, и да су јој све слободе забрањене. Док се на пример француска удружења скаута у Тунису и даље користе субвенцијама и бригом власти, наше скаутске организације су распуштене; наши омладинци на тај начин немају толико потребних активности за њихово физичко и морално васпитање.

Ви ћете сада разумети жарку жељу туниског народа да живи слободан. За сваког Тунижанина борба за образовање је само део борбе за национално ослобођење. Већ 1908 године Конгрес алжирских колонизатора (а туниски су само њихови ученици) изјављивао је „да образовање домородаца претставља опасност за Алжир“ и изражавао је жељу „да основно образовање домородаца буде укинута“. Најзад, ако заиста постоје два супротна појма, онда су ти појмови колонијализам и образовање, колонијализам и напредак.

Социјалистички студенти Француске и Национална унија студената

Крајњи циљ сваке акције, коју предузимају социјалистички студенти Француске, је ослобођење радничке класе. У друштвеној средини у којој се они налазе место њихове борбе је Национална унија студената Француске. Њихов историски задатак се спаја унутар Националне уније са непосредним задацима који имају далекосежне циљеве: они траже демократизацију и реформу француске наставе.

Међутим, Национална унија ограничава своје активности на неколико манифестација чисто Корпоративног карактера. Она је позвала на пример 15-XII-1953 год. студенте Париза да протестују

на улицама „Латинског кварта“ против једног Министра не довољно у питање саму политику Владе, која је једино одговорна за катастрофалну ситуацију на Француским универзитетима.

Она поставља штрајкачке страже на врата факултета када се ради о томе да се покаже Влади воља студената да користе социјално осигурање или да се протестује против малог буџета Министарства просвете.

Свакако да Национална унија студената може да тврди да се тада бави синдикалним проблемима студената. Али највећи део њених руководилаца су студенти ахваљујући чињеници што потичу из буржоаских породица. Они одлучно траже одбрану својих садашњих привилегија. Не треба од њих тражити да виде дубље, да виде даље, да се укључе у националну заједницу.

Социјалистички студенти подржавају Националну унију у њеним Корпоративним захтевима.

Њихов први циљ је добијање стипендија под називом „Пресалер“ (пред-плата) који претставља одлучан корак ка демократизацији наставе. Будући да је студент према одлукама Конгреса Националне уније студената у Греноблу „Млади интелектуални радник“, додељивање награде је једино право, садржано у самој леџиницији да је студент радник. Прихватити назив интелектуалног радника значи да студент признаје своје дужности према заједници. Заједница од које ће он примити плату базирану на будућој продуктивности, може да захтева од њега да се стави у службу земље онога тренутка када буде способан да производи. Треба још рећи да студент на крају својих студија налази на тај начин место где ће бити запослен, а са друге стране та запослења треба да одговарају потребама заједнице.

То захтева потпуну реформу, прилагођивање француског наставног система друштвеној структури и економским потребама земље од којих је сада исувише одвојен. Настава у Француској личи помало на капут прадеде кога носи његов праунук. Демократизација и реформа наставе је једна те иста ствар. Потребна је револуција, а не реформа наставе. Не ради се о томе да се прекраја капут прадеде на величину праунука него

да се сашије један исто толико добар нов капут. Потребна је револуција која у себи садржи преображај економске структуре као и друштвене структуре савремене Француске. То су добро разумели буржоаски руководиоци Националне уније студената Француске. Пред захтевима студената који су пред њих постављали тражење „пресалера“ и реформу наставе они су више волели да узмакну и труде се да о томе више не говоре.

Социјалистички студенти захтевају да се скрочи нов капут, они прокламују да се не ради више о томе да универзитет ствара неку елиту искључујући све остале. Технички прогрес, механизација индустрије ослобађају стотине хиљада младих пролетера, универзитет мора да их прихвати. То је крајњи циљ кога предлажу студенти социјалисти. Они подржавају све покушаје Националне уније студената у том смислу. Они се труде да буду изабрани на руководећа места. Националне уније и да се боре за остварење програма демократизације и социјалистичког преображаја. Ради се о томе да се интелектуално обрадује читава омладина а не само неколико привилегованих. Са Националном унијом студената, против Националне уније студената, и унутар Националне уније студената социјалистички студенти се боре за наставу коју они овако одређују: „Настава је можда само праведна али тешка равнотежа између захтева размишљања и захтева прилагођавања; та равнотежа одражава човека усправниог. Универзитет би требало да буде стварно место које би омогућило такав положај. Због тога је праведно да се од њега захтева на крају крајева да боље одговара потребама модерног друштва, а да настави без стида традицију античких универзитета која, сада више но икад, изгледа једина која може да влада и даје правац савременом свету, под условом да таквој настави имају приступа сви трудбеници.“

Claude BENOIT

student

Težak položaj grčkih studenata

ŠTRAJK GLADU

Atina marta 1954 godine. 60 mladića i devojaka — studenata zauzelo je zgradu gde su se zatvorili i objavili štrajk gladu sa odlukom da umru ako se ne izađe u susret njihovim zahtevima. Atinski univerzitet kao i sve druge slične ustanove u Grčkoj zbog ograničenog prostora prima samo određeni broj studenata, tako da svake godine zbog povećanog priliva

studenata na fakultete budu odbijeni pojedinci, bez obzira na to s kakvim su uspehom položili prijemne ispite. Tako je i ove godine skoro 500 studenata koji su sa uspehom položili ispite odbijeno sa Univerziteta i drugih visokih škola. Zbog toga se šezdeset od njih rešilo da objavi štrajk gladu sa namerom da primora vlasti da ponište svoju odluku.

Na slici: soba u koju su se zatvorile devojke koje štrajkuju gladu.

ДРУШТВЕНО управљање и самоуправа

стварном значењу, само као захтеви за аутономијом Универзитета од друштвене заједнице. Кома је то у интересу није потребно нарочито ни наглашавати. Потврђује се и овог пута старо правило да само одређена временска и просторна етапа може бити критеријум прогресивности или реакционарности извесних ставова и принципа.

Систем друштвеног управљања какав је предвиђен нацртом, без обзира на извесне примедбе које му се могу ставити на линији његовог доследнијег спровођења, потпуно је имун на примедбе које покушавају да га оборе, јер извире из организације читавог друштвеног система који је постављен на истим основама.

У нашим условима друштвено управљање претставља најбоље могуће уједињење права и одговорности заједнице и права и одговорности наставника за рад и организацију највише наставне и научне установе у земљи. Насупрот примедбама које коментаришемо, нацрт за закон о универзитетима широко омогућује друштвеним органима управљања на Универзитету и колегијалним телима наставника да уз одређене обавезе према Народној скупштини републике и федерације потпуно самостално одлучују о читавом раду на Универзитету.

Стога је и разумљиво и оправдано очекивање да ће рад на принципима које предвиђа нацрт за закон о универзитету значити уношење новог духа, полета и нових резултата на Универзитету.

Б. П.

Демократија и „демократија“

физичко хемиске групе дошао је један члан пијан, а организација је и поред интервенције секретара факултетског комитета одбила да овог удаљи са састанка и да дискутује о његовом поступку. У једној организацији Електро факултета, од укупно седам одржаних састанака, четири су посвећена случају једног човека, а три осталим проблемима.“ итд. итд.

Конференција је истакла потребу доследне и енергичне борбе против оваквих појава и носиоца оваквих појава у организацијама СК.

Живљи и интензивнији идеолошки рад

Долази и до оваквих „теоретских“ дискусија на састанцима СК. Марксизам је најнапреднија теорија. Зашто? Зато што је то теорија најнапредније класе, радничке. А зашто је радничка класа најнапреднија? Зато што то каже марксизам.

У име слободе научног истраживања износе се разне антимарксистичке теорије.

У име демократије крши се најосновнија дисциплина. Не води се рачуна о одлукама које, кад се једном донесу, постају обавезне.

Постоји схватања да је нарочити знак „напредности“ и „имања свог мишљења“ обавезно опирање ставовима које заступа секретар или већина чланова организације, без обзира да ли су ти ставови исправни или не.

Овакве појаве нису честе, али их има и оне често пролазе а да се на њих не реагује довољно енергично. У највећем броју оваквих случајева ради се о непријатељу, али не увек о њему. Често и комунисти наседају оваквим схватањима. Недовољни идеоло-

шко политички рад, а нарочито недовољно познавање политичког и привредног развитка наше земље доводи до доношења сасвим површних закључака и често „своја мишљења“ претстављају конфузију, дезоријентацију и наседања малограђанским причама и схватањима.

На конференцији је истакнута потреба много живљег и интензивнијег идеолошког рада, изучавања класика марксизма и нарочито наше привредне и политичке проблематике. „Комуниста треба и мора да има своје мишљење, али оно мора бити засновано на озбиљним, научним политичким и моралним принципима“ рекла је на конференцији другарица Боса Цветић.

Однос појединачца према стручном раду

На конференцији је такође дискутовано о проблемима стручног рада. Поред знатних општих успеха на овом плану ревизију наставних планова и про-

ну нарочито у погледу широког окупљања студената у борби за грама, осећа се недовољна борба организације за озбиљнији однос појединачца према стручном раду. Дешава се да члан Савеза комуниста за две године не да ниједан испит, а нико са њим озбиљно не разговара о томе. У два испитна рока 270 апсолвената са Економског факултета нису дали ниједан испит иако су, по некаквом схватању које се одомаћило, апсолвенти ослобођени сваког другог рада да би могли да уче. Нема довољно критичног односа према настави, усваја се све што се предаје.

Ово су озбиљни проблеми који захтевају од организација Савеза комуниста да се више позабаве питањем подизања стручног рада на Универзитету и односа појединачца према њему, на један виши ниво.

Љ. Д.

Са Медицинског факултета

Слободни рокови после положеног ригороза

Наставнички савет Медицинског факултета на седници од 17-III-1954 године донео је коначну одлуку о увођењу слободних испитних рокова. Истина, одлука није званично потврђена од ректората, али смо трамо да не постоји разлога да и ректорат не да своју коначну сагласност.

Практично, ова одлука значи да сваки студент медицине после положеног првог ригороза, тј. после положене физиологије, стиче право да полаже сваки предмет чију је теоретску и практичну наставу слушао. Ова одлука дошла је као резултат досадашњег искуства о начину полагања испита као и свестране дискусије наставне комисије, дискусије у Савезу студената и коначно у наставничком савету. Овакав начин полагања испита учиниће да се у апсолвентском периоду смањи број испита који су били разлог продужавања студија. Тако је досад било у пракси да се предмети слушани у току осмог семестра, полагају тек после десетог семестра. Разуме се да је такав начин полагања повлачио многе последице

а свакако највише остављао дефект у познавању дотичног предмета.

И апсолвенти од ове уредбе прелазе на нови наставни план. Они стичу право да многе предмете могу полагаати пре испита из интерне медицине, што до сада није био случај. Дакле, укинута је сваки прописан редослед у полагању испита за апсолвенте.

Досада је било у пракси да се један испит може полагаати по неколико пута. Наставнички савет и по овом питању донео је одлуку, тј. да се један испит може полагаати једанпут редовно, а три пута поновно. Пети пут кандидат има право да захтева специјалну комисију пред којом жели да полага испит. У ту сврху кандидат мора поднети молбу наставничком савету. Ако кандидат не положи испит, предметни наставник има право да га одгоди за извесно време. Међутим, и овог пута учињени су извесни пропусти. Тако, например, кандидат који падне из интерне медицине, патолошке анатомије или хирургије стиче право на поновно полагање тек после два месеца. За остале предмете тек после један месец, а за колоквијуме после петнаест дана. Може се овде ставити примедба да је било могуће оставити више слободе испитним наставницима да они дају своје мишљење о временском периоду на који треба одбити кандидата.

У предвиђеном плану и програму наставе о коме се скоро и кроз нашу штампу дискутовало, било је говора да ће се многи предмети као што су очне, ушне, дерматовенерологија и инфективне, полагаати као колоквијуми. Међутим, одлуком је предвиђено да се као колоквијуми полагају стоματοлогија, ратна хирургија и радиологија. На крају није ни важно да ли ће се полагање једног предмета звати испит или колоквијум. Мислимо да је у овом случају битно шта се подразумева под потребном предметном материјом, одређеног предмета, коју кандидат мора да зна. У том смислу наставна комисија при доношењу програма наставе има пред собом одговоран задатак да рационалним планом наставе ограничи сваку непотребност било у излагању теоретске наставе, било у захтевима за испитно градиво.

Дискусија о наставном плану је у току. Р. В.

Neuspeo pokušaj

У Београду има приличан број studentskih menzi. Али све су оне углавном једнаке — нису увек у станју да задовоље своје abonente. Они »otresitiji« dovijaju se на разне načine. Понеко се snalazi.

Božić Miodrag, student prava i Vuković Žarko, student medicine, dugo су razmišljali како да направе neki »podvig« на коме би im се могло »pozavideti«. А, ко зна, možda ništa nisu ni pomislili, nego су nešto sasvim drugo imali у glavi, када су се njih dvojica uputili prema Studentskoj poliklinici. Izašli су pred lekara mirno i dostojanstveno, па čak i pomalo veselo, као ljudi који су ubedeni у srećan ishod posla на којем rade.

Prvi, Božić, pokazao је karton Price Branka, а Vuković Marković Marka. Šta im је trebalo да се pregledaju са tudim kartonom, то studentским čitaocima nije teško odgonetnuti. Али radi jasnoće treba odmah reći — radi се о špekulaciji. Mislili су да će pomoću tih kartona studenata koji imaju право на dijetalnu menzu, i oni steći то право. Lekar ih је otkrio i odmah о tome obavestio управни odbor Poliklinike, који će zahtevati да се protiv njih preduzmu potrebne disciplinske mere.

Dijetalna menza је tako malog kapaciteta, u odnosu на број onih studenata са Univerziteta i velikih škola kojima би она bila preko potrebna, да је bilo teško i pomisliti да би се који student, član Saveza studenata, mogao odlučiti да u тој stvari špekulije.

Pa ipak, svašta се dešava — reći će neko. Али ovo је заista retka pojava među našim studentima. М.

Осујеђени тапкарوشي

Професор Крстић који предаје архитектонско цртање увео је бонове као награду редким посетиоцима својих предавања. Само уз тај бон било је могуће ући у вежбаоницу. Пошто је за потпис менуетоу професора потребно 75% вежби, то је ревносим посетиоцима предавања омогућено да вишак бонова пласирају на слободном тржишту.

Пред вежбаоницом чули су се гласови: бон више! Кажу да су се појавили чак и тапкарوشي. Али је на њихову жалост ова мера којом су вероватно још у антици извесни професори обезбеђивали посету својим предавањима на крају укинута. И.

Bez komentara

На Геолошком факултету осванула је плаката овакве садржине: ГЕОЛОЗИ! КО НЕ ПЛАТИ ЧЛАНАРИНУ ДО 1 АПРИЛА БИЋЕ ИСКЉУЧЕН ИЗ САВЕЗА СТУДЕНАТА.

ОДБОР

ПИСМА редакцији

Друже уреднице,

Већ је прилично времена прошло од како су као једна од организационих форми окупљања и рада студената формирана студентска удружења у унутрашњости. Она су у своје раду постигла низ значајних успеха на свим пољима друштвене делатности. Несумњиво да је у раду појединих удружења било и недостатака, што је разумљиво, поготову када се има у виду да је ова организација релативно млада.

Међутим, о свему томе мало је писано, чак и у нашем студентском листу, у што се може уверити свако ко га иоле уредније прати. Сматрам да су последице таквог слабог

користења „Студента“ за третирање проблема из рада студентских удружења велике и видљиве свакоме, јер не само да се пропушта једна погодна форма за обавештавање студентске па и шире јавности о богатом и корисном раду студентских удружења, него се испушта и један од ефикасних начина да се добар рад удружења популаризује, а слабости критикују. Организовањем чвршће сарадње са редакцијом „Студента“ и задужењем појединих другова који би писали о раду својих удружења, студентска удружења решила би и ово важно питање. С.

OD SREDE DO SREDE

Filozofski: ULOGA INTELIGENCIJE U SOCIJALIZMU

У сали Народних heroja на Природно - математичком факултету Савез студената Филозофског факултета организовао је предавање — Улога интелигенције у социјализму — које је одржао друг Veljko Vlahović, član СК SKJ.

Економски: TURNЕЈА КУД »VLADIMIR PERIĆ VALTER«

Куд »Valter« отпутовао је прошле суботе на турнеју у Пољевач, где ће дати неколико приредба са solidно spremljenim програмом за војнике, ученике и грађанство. Ова акција ће много помоћи како у-

друштву студената у Пољевачу, тако и maturantima да се упознају са studijama на Економском факултету.

KNJIŽEVNO VEĆE

Дanas, 23 ов. м., одржаће се književno veće студената Економског факултета у 19 časova.

Pravni:

»MEĐUNARODNO PRAVNO REGULISANJE DUNAVA I ĐERĐAPA IZMEĐU DVA RATA«

Научна група за међународно јавно право и дипломатску историју одржала је свој састанак, коме је prisustvovalo врло мало другова, нарочито са треће годније којима је ово потребно. Diskusija nije ništa нарочито istakla, а и referat је bio više enciklopediski sročен, без nekih značajnih заključака.

OBAVEŠTENJE SVIM STUDENTIMA SREZA MACVANSKOG

У петак, 25 marta 1954 године одржаће се radni saстанак на TVS, sala 55, у 19,30.

Dnevni red: Učešće студената на festivalу у Smederevskoj Palanci.

Sumarski:

PRORADA MATERIJALA III PLENUMA SAVEZA KOMUNISTA JUGOSLAVIJE

Savez студената Šumarskog факултета nastavio је prорadu materijala са Vanrednog plenuma Saveza komunista Jugoslavije. Predavač Branislav Šikić odржао је 15 ов. м. predavanje о socijalističkoј demokratiji по referatu друга Kardelja. Diskusija по materijalu organizuje Savez komunista.

sa studentskih galerija

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

МАРКАНТНА РЕЖИЈА

Цанкар: „Слуге“

Није овог пута премијера Народног позоришта интересантна због дела, иако је овог пута на сцени једна од најдрагоценијих југословенских драма, нити би она привукла неком креацијом или бар неким несвакидашњим глумачким остварењем. Не. Ова премијера се истиче режијом словеначког госта Славка Јана, који је већ у нашим послератним глумачким приликама познат по својој претстави истих тих „Слугу“ у Љубљани, које сви који су их видели, макар и на премијери пре пет година, памте као тренутах правог и истинитог позоришног догађаја.

Београдска варијанта исте те режије носи највише печат оног што је те позоришне вечери најинтересантније, печат једног студиозног редитељског искуства, просто кристалног у својој пречишћености, после већ његове треће режије овог Цанкара на сцени Љубљане, Марибора и Београда.

Читава претстава носи обележје тог сигурног редитељског потеза који зна шта жели на премијери да види и зна да ће то постићи, јер је већ два пута раније постигао. То је она врста слободе кретања у уметничкој материји, која отвара најшире могућности за уметника, наравно ако је материја на којој се ствара, довољно пластична да прими уметничку замисао. Уметник са вајарским длетом има слободу да бира себи материјал по сопственој вољи, а у свим вајарским техникама, постигнути су у вајарству такви резултати да је несавладана материја само знак да је уметнику понестало способности.

Овог пута је глумачки ансамбл доказао ту тезу.

Например, редитељ Јан жели да на претстави види све слуге сатирично обојене, а остале, који су мање више ван тога круга, они који неће да се покуравају (Јерман, Ковач Каландар), или они који покуравају (Жупник), или који су давно на неки начин покорени (Хвастаја), редитељ жели да види као драмске личности, што они и јесу, а глумци то остварују, али остварују у сваком

деталју свако на својој страни тако буквално, да је распон између та два глумачка стила постао толико велики, да се у оквиру једне претставе није осећао један неопходно ужи распон између мрачне сатире, а с друге стране мрачне судбине интелегента који трагичну кривицу носи и у себи, таман толико колико и ван себе, — него је тај распон престао да се одиграва на једном јединственом плану, јер они који су требали да буду предмет сатире, постали су кривицом глумаца предмет комедије (која је истина само пренаглашена редитељева замисао), тако да све то не води очајању и да би оно Јерманово „за слуге рођени“ био тужан вапај упућен тамо где бисмо им и ми из публике то довикнули само горко, да се нисмо ове вечери сувише често њима насмејали пре наивним смехом. То се највише односи на Комара Јовише Војновића. А пресветла сцена екстеријера Виктора Молке, па и крчма, као да је онако шарена симбол истих тих пресветлих глумачких тонова. Режија прави низ детаља симболично везаних за суштину „Слугу“, врло духовитих, врло прецизних, пречишћених, чак и код сваког члана масовке, али глумци засада продају те духовитости у тако голом стању, да увек осећамо редитеља у улози коју он никада не би добровољно себи узео — грубо речено — маестра који руководи марионетама.

Да одлична режија постане и одлична претстава, овог пута онемогућено је тиме што је глума Василија Пантелића само добра глума, али прехладна, без вибрација да би била креација. А за добру претставу „Слугу“ на месту Јермана потребна је велика, готово животна улога. Имам утисак да Пантелић стварно реализује све што редитељ хоће, али тако да срце публике ипак не затрепери оним болом који мора осећати Јерман „у кланцу“ провинцијског блата, у ком идеали морају да се поблате или нестају. То је бол који би глумац требало тако да доживљује да онај мрак позоришне сале сав трепери у тој унутрашњој трагедији искрено доживљеној, макар глас Васе Пантелића бивао каткад и мање сценски допадљив и макар бивао он с времена на време и нервознији, заборавајући много чешће да је глумац.

Но, ипак, на овој претстави, на којој се осећа благотворно али премаркантно дејство одличне режије и види глума која је ту режију у основи схватила, само још није савладала, гаранција је да ће када се савлада ова претстава бити један од највећих успеха Народног позоришта у последње време.

Јован ЂИРИЛОВ

EDGAR ALAN PO-MODERNISTA?

Književni četvrtak na Filozofskom fakultetu održan je u utorak (?) u sali 45. Diskusiju je svojim tokom pvela proza M. Bulatovića. Po rečima jednog od diskutantata i publika i diskusija bili su ispod svake kritike. U čemu je stvar?

M. Bulatović je svojom pričom bio u maniru poovskom ali bez konciznosti i zapanjujućeg dinamizma Poove proze. Pripovetke »The Old Man« (»Starac«) i »Berenice« (»Berenis«) iz (Grotoski i arabeski), nesumnjivi su praiizvor iz koga ističe ova proza, kojoj se u Poovom slučaju (ime) priznaje veličina, dok se u slučaju M. Bulatovića šapčući a i javno (S. Perović) izriču reči: sadista. Nije li jeziv.

Očigledno je da se mora imati znanja ako se hoće diskutovati o tako složenoj, istina već literarno istoriskoj, pojavi Poa i poovske literaturre i poezije. Ali kod nas (sala 45), čim po ne znam koji put iskrsne u nekoj od svojih brojnih verzija, ta literatura će se nazvati modernom i modernističkom, a iz čega će se izvući jetki zaključak: moderna literatura je somnambulistična. A poneki čovek koji više čita uzviknuće ovo otkrovenje: ne, to nije ništa originalno što nam ovi modernisti proturaju, to su već i (naprimer) pretklasični Indusi dali u poeziji Veda. Drugovi, vi ne čitate poeziju Veda!

Diskusija u sali 45 ozbiljno je zalutala kada je subjektivnu poovsku literaturu (Bulatović), pisanu pri hladnoj mesečini, identifikovala sa brižnim Dostojevskim ili sa pesnikom straha rascvetalog u kaktizmama imperijalističke Evrope (Kafka). Rezime diskusije bio je, u celini, ovaj: DOSTOJEVSKI — KAFKA — VIKTORINI — VEDA — BULATOVIC.

književni četvrtak

Pesme su čitali T. Mijović, P. Pejatović i Vl. Stanković.

Dozvoljavamo sebi zaključak da je diskusija bila površna, da su je vodili ljudi koji još uvek malo čitaju, a da ih je slušao auditorij koji čita još manje i koji se zato od srca smejaio i bućao kao na fudbalskoj utakmici. Jer, da nije tako ne bi došlo do glajhšaltovanja pretstava o piscima, i do trpanja svih autora pod jednu kapu — kapu svog oskudnog izbora i čitanja knjiga.

Lična diskusija među ličnostima

Da nije tako, došlo bi do sukoba raznih mišljenja, a ne do paralelnog navođenja raznih pisaca. Ne bi došlo do ovakvog sukoba:

Marković: Sreten Perović piše u svojoj zbirci »otišao sam da majci donesem drača da napeče kolača«.

Perović: Ja sam to pisao pre nekoliko godina, kada je, to svi znaju, bio drugi sistem. Ja sam obišao skoro sve beogradske gimnazije i ti mladi ljudi nas kulturno slušaju jer žele da nešto nauče, a ovo ov

ALMANAH MLADIH PISACA Filozofskog fakulteta

U pripremi mi je književni almanah Filozofskog fakulteta. Pozivaju se svi mladi pisci studenti ovog fakulteta da do 28 marta donesu svoje radove. U obzir dolaze proza, poezija i esejistika. Radovi se mogu predati svakog dana od 11—12 časova u prostorijama Udruženja Saveza studenata Filozofskog fakulteta, Kn. Mihajlova 40/IV.

de je ispod svake kritike. (Protesti i smeh. Perović ode i zalupl vrata).

Napomena: ovo je pre svega umro 1849.

samokritički napis, jer člankopisac uprkos najbolje volje ne može da prizna da je iznad nivoa studentske publike.

R. POPOV

* Edgar Alan Po rođen 1809, umro 1849.

Редакција „Студента“ расписује:

Конкурс за крајњу причу

Услови конкурса су следећи:

1. Дужина приче не сме да буде већа од четири куцане стране са новинарским проредом;
2. Тематика није ничим ограничена;
3. Право учешћа имају сви студенти;
4. Конкурс је анониман;
5. Радове слаш потписане шифром, а у посебном коверту име, адресу и факултет.

Рок за предају рукописа је 15 април. Предвиђене су следеће награде:
I награда у износу од 6.000 динара
II награда у износу од 4.000 динара
III награда у износу од 2.000 динара
Три четврте награде по хиљаду динара.
Редакција ће награђене приповетке објавити и то, у складу са својим аматерским принципима, без хонорара. Исто тако редакција задржава право да објави и остале ненаграђене приповетке с конкурса такође без хонорара.
Састав жирија биће накнадно објављен.

Две песме

ПРАЗНИНЕ

Са данима се мизу празнине и отичу у бесконачност. И у мени је празно до бола. Једна суза затрепери на мом реверу и све су празнине растопљене.

БЕЗ НАСЛОВА

Ако једна твоја мисао отупела од самоће залута кроз моја беспућа, знаћу: и ти си зажелела да обалом наших ћутања заплове дани уморни од тишине.

Милан КОЛУНЦИЈА

R. MIKETIĆ:

Uplakana lobanja

Прича „Studenta“

Hiljadu devetsto četrdeset druga. Terasa i popodne. Ja sam krivac. A sve je počelo sasvim svakodnevno: Мене увек пред руčак спопадне бесумућна жеља да псујем. То је свакako због терасе. Ја не знам зашто су ово назвали терасом. То је грешка! Сигурно је некада падала велика киша, па су на леђима погурене кућерине порасле ове печурке, а покисли бескућници се увукли у njih, прогласивши ih за станове.

Terasa je nepromenljiva. I svakodnevno spuštanje niza stepenice u krug oko kaveza za lift. I neizdržljivo putovanje nečijih prstiju od jedanaest do dvanaest po crnobelim zubima klavijature iza vrata na prvom spratu, sa svakodnevnom greškom na kraju skale. I увек ista sa nesuglasnim časovnicima. I autobusi i dobdarani i

menza

Za stolom smo nas dvojica. Ne poznajem ga. Da sam ga poznavao ne bi došlo do svega. Da smo se poznavali jednostavno bismo podelili hleb. Ali ja sam ga tada prvi put video, a između nas su bila dva par-

HLEB NAŠ

četa hleba — jedno veliko i pristojno, a drugo tako malo za jednu glad. Ja sam osetio: ako veći hleb ne bude moj — umreću. Bio sam siguran: umreću. A on je mogao svakoga trenutka da pruži ruku za mojim hlebom. Nešto me je sprečavalo da ja to učinim. Trenutak se skamenio, otegao u sat, u dan, u jedno ratovanje. Ipak, on mora da odluči. Ne znam koliko sam dugo brisao kašiku, ne dižući pogled, očekujući da on reši. Nešto je zveknulo. Obradovao sam se: najzad! Pogledao sam u njega

— i osetio da ga mrzim. On je ispustio kašiku na pod i sada se lagano saginjao. Neizdržljiva toplota je potekla oko mene. Svukao sam kaput i

(sigurno sam se tada nasmešio)

Dok sam koračao prema čiviluku, znao sam: sada će on da reši.

Okačio sam kaput i okrenuo se: on je kod šanka birao drugu kašiku...

Уз број 22

Као наговештај приличног броја слабих песама на идућим странама последњег броја „Младе културе“, служи песма Воје Царића угодном разбашкарена на почетном месту, одмах испод главне листа. Сем можда извесне популарности коју је Воја Царић стекао у релативно дугом периоду од када објављује песме (углавном за децу), ништа не оправдава стављање песме „Очи“ на репрезентативну страну листа. Као оправдање може да послужи само недостатак бољих иако би као таква могла да се оцени песма Мисолава Антића.

За разлику од домаћих прилога, избор савремених америчких песника указује на познавање америчких књижевности као и на музичност, осећање ритма и добро познавање језика, Вере Илић.

Чланак Живојина Николића обилује општепознатим истинама (Уметничко стварање је много гипкије, тананије и суптилније од сваке друге делатности, — или „Друштвена свест, целокупна друштвена делатност и садржина друштвеног живота, одређују и сами индивидуалну свест, значи и свест стваралаца итд. (а међутим указује, изузимајући неколико добрих запажања), на једно веома конфузно разумевање или неразумеваше уметности.

Одломак из романа „После поноћи“ није рекао ништа о роману изузев веома лепе слике аутора. Младена Ђлаче. Као приповетка (сагвим би могло да се тако схвати) указује и цело време припрема не сувише уверљиви обрт са Милошем. Психолошком конфликту оригинално замишљени Вукмир у приповетци делује као скица карактера, сувише испричаног, а не доживљеног и стварног кроз догађаје. Веома је добро, инвентивно замишљена и у овом броју добро вођена рубрика „Вести“. Налазећи интересантне детаље она нас обавештава о догађајима у литерарном животу света које иначе не би могли да нађемо.

C. C.

Има текстова за публику која убија време „нечим за читање“ без обзира шта је то. Друга врста књига намењених широкој потрошњи, садржи књижевне вредности у траговима („Триумфална капија“) те је зато и не можемо назвати чистим шундом, у великом броју случајева пуца на у извесној мери образовану публику са лепим мишљењем о својој уметничкој култури која, читајући их, мисли да у рукама држи литературу високог стила. У последње време таква штива створила су код своје публике једну врсту сентименталности коју бисмо радо назвали физиолошком. Та се сентименталност састоји у конвенционалној несентименталности, у храбром и актуелном одбацивању осећајности и мекуштва пре половине прошлога века, обично спада ново, пробитачно поштење, „реално“ схватање љубави итд. Напис Томислава Кетига је за нас врло интересантан документ за такво стање и поред дечачких безобразлука којима се, наравно, не мислимо бавити. И једино то.

Познато нам је да је слушкињи мидије читање принципских авантура од описа свог животарења. С друге стране, свесни смо и чињенице да „Триумфална капија“ и друге модне књиге сладају и у најчитаније. Сматрали смо да се, поред осталог, првом појавом може објаснити друга и илустровали смо то одлично запаженим детаљом у Хемингвејовој „Престоници свта“, те нам је несхватљиво што је Кетиг, иако је очигледно није читао, великодушно али несумесно брани од нас. Роман

„За ким звона звоне“ је још чудније дошао на наш „сензационалистички“ ражањ. Једино би објашњење било у томе да смо, увредивши „Триумфалну капију“, увредили све велике романе света.

Захтев да се Равик, зато што је антинациста, не пореди са каубојем¹⁾ заслужује, иако је апсурдан, већу пажњу него што се претпоставља, пошто има широк утицај. Сваки јунак шунда бори се на страни, на одређен начин схваћеног, „добра“ и он и добро узајамно се потпомажу у приближавању публици. Коришћење добра за протурање безживотних и ограничених јунака²⁾ спушта литерарну вредност ових књига врло ниско. Чињеница да се симпатичним (свеједно како) херојима популарише и добро, даје им извесно оправдање, па чак и прво место у забави читалаца. Штавише, при садашњем стању ствари, шунд и помодна књижевност могу да се схвате и као потреба под претпоставком да не потстичу рђаве нагоне код читалаца. Може се чак, ма како то јеретички изгледало, говорити и о њиховој

педагошкој користи. Смешно је само трпати их у праву књижевност.

Жао нам је што одговор на наш први чланак не даје повода за поле озбиљније расправљање. Кад неко говори о чланку коме ни наслов није разумео, дискусија с њим личи на играње поквареног телефона. Ако се та опростива неспособност потенцира до злонамерног извртања и подметања, случај је скоро безнадежан. Треба само погледати како нам је неспретно, а ипак симптоматично пришћиван чак и фашизам, па да се изгуби вера у неку поштenu сврху у овој полемици.

В. ДИМИТРИЈЕВИЋ
С. СЕЛЕНИЋ

¹⁾ Схватили смо поређење са каубојем као унижавајуће за Равика, пошто је очигледно критичар то тако желео. Ми, међутим, не видимо да каубој претставља борца за зло и не кријемо да знамо за кубоје животиње од Равика.

²⁾ Не може се имати ништа против тих јунака као да су живе личности. Они су једноставно лишени уверљивости, тешко их је замислити.

Књижевни skup на Позоришној академији

Рочетништво које смо у познати на Академији прошлог четвртка налази се, и покушајима и реализацијама, изван већ стечених и скрећених оквира осталих фактета и оmladinskih публикација. Covek се не мора одвише оduševiti бујљом стихова које је, можда и неприпремљен слушао, па ипак је често опkoljen мишљу да се нашао на матићевски магичној

Bagdali, u nizu sanjarija i frenezija koje su ipak posebne i mladićki praskavije.

Poezija akademaca je misaono pothranjena, snabdevena potsadržajem, bogata je simultanim slikama i sva u na poru da razjasni sećanja i da ih doista učini jasnim. Ne zato što su stručno upućeni na dramaturgiju i njene veštine, ne zato što se trude da materijom ovladaju celokupnošću uma, početnici sa ove škole su uspešli da ustroje unutrašnji napon, unutrašnju dramu i da je održe svesno srezanim izrazom. Jednom rečju, naišli smo na početništvo krepkih pokušaja i durušnog ukusa.

Ove večeri svoje novije radove čitali su Arsa Jovanović, Đorđe Đurđević i Gradimir Mirković. Blago grčenje malih prilika u velikom gradu, ponos što se imaju vedre oči i što se njima traži misleni epiderm detinjstva — to je vlaknasti sadržaj stihova Arse Jovanovića na koje treba skrenuti pažnju već i zbog lagodnog uverenja da naš književni podmladak raste i u tihim ulicama.

M. MIRKOVIĆ

Ulica

Treba li nečeg da bude nek bude bota manje i reči što traže uzalud pritoku nade. Srce je naručje dana i san pod strehom ranjen, oko što misli i tepa. Dve usne noć ukrade.

Preboleo sam, mladosti, i sebe na kraju pesme... Pružim li ruke da teku svojim tokom ja znam po priči što šumi uho da ne smem skinuti s viđenja zgaženih dana okov.

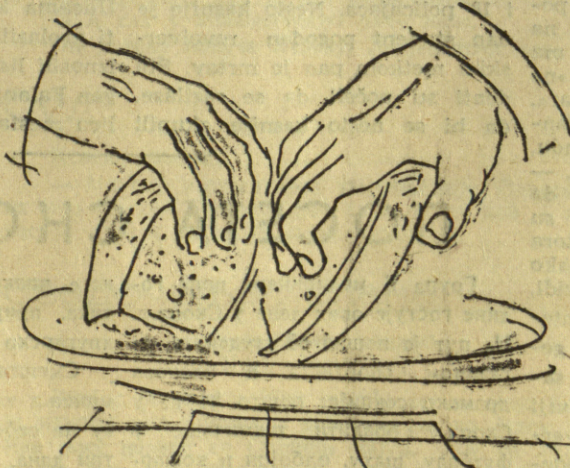
Pod dovratkom večeri vetar me beo skrši...

... Ulicom koje nema neko me opet vodi. Postajem zvučan za oknom smeh u zeni. Neka mi prsti kiša zaboje kao dodir! Nasloni ruke i čekaj povratak moj u meni.

Aleksandar RISTOVIĆ

Prvoljub Pejatović

— a to je svakako zbog terase, sa koje kada je novembar i kada su vetrovi, silazim na ulicu da bih se zagrejavao.

(Ilustracija Mome Markovića)

zlatni rez

IZLOŽBA LAVIRANIH CRTEŽA
LAZARA VOZAREVIĆA

LAZAR VOZAREVIĆ:

Devojka sa pticom

Ukoliko je tačna konstatacija da savremeno, moderno slikarstvo (između ostalog) ne servira objekt, već ideju, da ne pruža samo izgled već nagoni na razmišljanje — onda je (a ne samo zbog toga) slikarstvo Laze Vozarevića moderno i savremeno.

Njegova treća samostalna izložba ostaće verovatno neposećena. Polumračne prostorije Kluba književnika nisu baš najpodesnije mesto za izlaganje slika, bar za širu publiku. Sale su pretrpane foteljama, u njima se sedi, pije i priča i svaki posetilac sa ulice oseća se u najmanju ruku kao uljez koji se neprestano čeže o nečije glave i silom prilika sluša razgovore ugodne naroda-književnog.

A Vozarevićeva izložba je distrakcija koju treba videti. Vozarević je ličnost koja nam je potrebna. Njegove slike su ono što često ne vidamo.

Izloženi lavirani crteži pokazuju umetnika jake imaginacije. Možemo ih osuđivati i hvaliti na osnovu svojih ili opštih estetskih principa, a da uopšte ne uzdrmamo (niti pojačamo) temelje na kojima počiva ovo slikarstvo.

Ležala bi i pridemba: od kolikog je značaja za nas ovaj zamišljeni svet L. Vozarevića? Da li treba da nas interesuje samo kako je on plastično ostvario taj svet ili i kakav je odnos imaginativnog sa konkretnim u tom slikarstvu

koje od objektivnih činjenica sadrži u sebi ugledanje na freske iz Knososa, antičke vaze pa i naše srednjovekovno zidno slikarstvo (a ta je umetnost oduvek slikala najmanje ono što vidi) zdrav uticaj Pabla Pikasa

i samim tim naravno po malo šablnoski manir kubističkog oblikovanja prostora savršen zanat, plemenite ruke koje velikom sigurnošću smanjuju sive i bele površine, zamah četkicom i potez perom.

* * *

Na strani sam onih koji će tražiti u slikarstvu Lazara Vozarevića velike vrednosti. Koji će u njegovom delu videti pionirski posao oslobađanja od robovanja predmetu.

Izložba je pokazala L. Vozarevića kao već formiranog umetnika, savladanog zanata i sigurne koncepcije, iako svi radovi nisu podjednake vrednosti. Za razliku od većine naših savremenih slikara glavna forma njegovog plastičnog izraza je crtež. Oskudna boja (ustvari crna i siva) retko je tumač njegove ekspresije. Ona ima skromnu ulogu opisa atmosfere. Crtež, nikad preterano nervozan, iako je u dovoljnoj mери rezultat uzbuđenja, savršen je odraz složenog odgovora na brojne impulse spolja.

Čini mi se da tu treba tražiti neke od vrednosti njegovog slikarstva. Jer ovi snažni odgovori, ideje, stvaraju visok zid koji delj Vozarevića od pomodne koketerije i larpurlartizma.

On je stvorio svet usplahirenih figura konja i smirenih devojačkih očiju i ruku. Na njegovim portretima ostale su samo oči, krupne i duboke. Ostalo je svedeno na minimum (ali ne i apstrahovano). Na njegovim crtežima ostali su samo snovi i vizije. Stvarnost je svedena na minimum, ali nije apstrahovana. Ona je tu, na slikama, jer slike su stvarnost njegovih vizija.

Prostorna snaga Vozarevićeve umetnosti ide ponekad do monumentalnog. Tu se oseća onaj daleki odjek pra-pa uzora — i sasvim blizak doživljaj treće dimenzije.

V. FILIPOVIĆ

NASUŠNI

Opet smo bili za stolom, jedan prema drugom, a između nas su ležali hleb i glad. Moralo se što pre rešiti. Podigao sam kotaricu sa hlebom:

— Izvol'te kolega.

Njegova ruka je za trenutak nepomično razmišljala, onda je klonula na manje parče.

Dotle smo se gledali kroz hleb, a pre nego što su njegove oči potonule u tanjir, uhvatio sam jedan njihov trenutak i nešto bezimeno i strašno je prostrujalo kroz mene. Shvatio sam: on će da umre.

Od dva tri zalogaja postao sam gorko sit. Jao sam veće parče hleba, a nisam bio gladan.

Hleb je bio tako ružan.

Možda sam hteo da zaplačem. Sada sam jasno shvatio: on će da umre.

Neko je pobegao.

Popodne i ja smo na terasi.

Ja sam krivac

Odlomak iz istorije o Srpskoj revoluciji

Đorđe Petrović, prozvan Kara ili Crni Đorđe rodio se između 1760 i 1770 u kragujevačkoj nahiji u selu Viševcima. Otac mu je bio seljak, po imenu Petronije, koji se s Karađorđem zajedno, još dedetom, preselio više u planinu, u Topolu. Još u prvom pokretu narodnom, koji se digao 1787, onda, kada su se nadali da će upasti Austrijanci, ali pre no što su oni doista udarili, Karađorđe se umešao i to mu je nekako dalo pravac celom životu. Morao je bežati, pa kako nije hteo ostaviti oca među Turcima, preseli se sasvim, i potera i stoku: te tako dođe na Savu. Ali što su se većma vodi primicali, ocu (koji se još s početka voleo predati kao i toliki drugi) bivalo je sve neobičnije, pa je često govorio da se vrata. Još jedan put progovori i to navaljujući sasvim, baš kad se već ispred njega pomaljalo Sava; govorio je: mi ćemo se pokoriti, pa će nam oprostiti: nemoj sine u Nemačku, tako ti moj hlebac bio napredan, nemoj! Karađorđe se nije dao umoliti; a i otac je opet svoje bio tvrdo naumio. Kaže mu: pa idi sam, ja neću odavde nikud, ostajem! Šta, odgovori Karađorđe, zar da dočekam da ti Turci život polako na mukama cede? Bolje je da te ja na mestu ubijem. Potegne iz pištolja, opali na oca i zamoli posle jednog druga,

Rankeovo delo »Die serbische Revolution« izdato je 1828 godine. Glavni izvor mu je bio pričanje i beleške Vuka Karadžića koje je Vuk sakupio od savremenika: Matije Nenadovića, Jakova Nenadovića, Sime Markovića, Mladena Milovanovića i Stefana Živkovića. Za ovo svoje delo Ranke je malo koristio izvore bečkih arhiva, držeci se samo pričanja navedenih savremenika. Delo je na srpski preveo Stojan Novaković 1864 godine.

te ga sasvim ubije, da se ne muči. U prvom selu poruči ljudima: Eno mi oca, pa ga tamo zakopajte i podajte mu daču! Na to im pokloni stoku što je doterao, pa pređe preko Save. Ovo delo beleži početak muških krenkih godina i ono ga je izbacilo iz keloseka običnog života. S frajkorom se vratio u Srbiju kao narednik: ali naskoro ode u planinu u najduke, kad su delili neke kolajne pa njemu nije data ni jedna. Mislio je da nije po pravu učinjeno. Zatim se opet pomiri sa svojim nekovnikom Mihaljevićem i pošto bu-

de uglavljen mir, pređe s njim u Austriju nanovo, te postane šumar u manastiru Krušedolu. Nego nije ni s Austrijom neprestano bio zadovoljan; pod Hadži Mustafom se nije imao čega bojati u Srbiji, te se vrati i počne trgovati svinjama. Nasilja dahinska odvukoše ga opet u pokrete, u kojima mu je dopao tako znameniti udeo.

Bio je vrlo neobičan čovek. Više puta bi presedeo po čitave dane ni reči ne prozborivši, i samo grickajući nokte bez prestanka. Kad su hteli što govoriti s njime, po kašto je samo obrtao glavu ništa ne odgovorivši. Od vina je postajao razgovoran. Ako se razveselio onda je imao volju i kolo povesti.

Nimalo nije mario za sjajnost i veličanstvo: kad je najbolje stajao, i onda je nosio stare svoje plave čakšire, iznošen kratak čurak i dobro poznatu crnu kapu. Njegova je ćerka išla s kotlovima na vodu kao i ostale seoske devojke, makar što je u oca bila vladalačka vlast, pa opet za divno čudo, nije bio nemarljiv prema zlatu i njegovoj draži. U Topoli bi svak pomislio od njega, da je seljak. S momcima je iskrčio jedan kraj šume, odveo je vodu na jednu vodenicu; posle je imao običaj s njima zajedno hvatati ribu u Jasenici. Orao je i radio zemlju; svoj ruski orden je pokvario jedared nabijajući obruč na bure. Tek je u boju bio pravi ratnik. Srbi su se odmah hrabрили čim su spazili gde ide on među svojim momcima — bilo ga je lako poznati, čovek je bio visok, svonjav i plečat, na licu mu je bila nekad golemo masnica, a oči su mu bile sitne, duboke i svetle. S konja je silazio; jer se najvoleo tući peške. I ako mu je desna ruka bila malo iskrivljena od neke rane, kad je bio još u hajducima, opet je mogao valjano vladati oružjem. Gde se on pokazao, Turci su odmah obrtali leđa; mislili su da nije drugo, nego je snjim pobeđa.

Kao što smo videli, u mirno je doba nekako bio sklonjen, da sve ide svojim redom i jako je mario za kancelarije i ako nije umeo pisati; puštao je stvari rađo i pozadugo nek idu svojim putem; a kad već jedan put dođu blizu njega i sama mu je pra-

M. NAGORNJI:

Portret

vičnost bila strahovita i silna. Računajući na svoje ime, brat mu se poprilično izmetao iz reda, a Karađorđe ga je dugo trepeo: ali kad on silova neku devojku i njezina rodbina stade na glas vikati, kako se toga radi i na Turke ustalo, Karađorđe se tako naljuti, da je svoga rođenog brata, koga je jako pazio, za to nedelo obesio o vrata kutinja. Materij nije dao plakati za njim.

U ostalom je bio vrlo dobričina, lako je verovao, ako mu je ko što god rdavo za drugim govorio, pa neka je i sam bio uveren o protivnom pre dva tri trenutka; a kad se već rasrdi pa prasne onda ga nisi mogao ničim utišati. Nije hteo ni toliko dangubiti da kaže momcima: ubijte ga! on je ubijao sam i nije žalio nikoga. Makar što je knez Teodosije bio uzrok, te je on došao u dostojanstvo, on ga je opet ubio. Posle mu se obično ražalilo, te bi suze udarile i onda je imao običaj reći: Bog ubio onoga, koje kriv kazni. Ali osvetljiv nije bio. Ako je kome jedan put oprostio, posle se nije nikad više ni sećao onih uvreda. Tako je Karađorđe bio prirodno neobične sile, koja je sve nešto tajno umišljala tamno osećajući svoju snagu donde, dokle

je nije trenutak koji raspalio; A onda je radnja postajala za čudo energična kako u zlu tako i u dobru.

U njemu ima nečeg srodnoga sa onim narodnim junacima, što se u pesmama pevaju. Ma koliko da je mogao biti u prvom prirodnom stanju opet sad u svetu ima značenja. On je izneo na vidik načelo oslobođenja hrišćanskih naroda pod turskom vladom ispod turske sile i države: i svak je živ unj oči upro-

Са Стоматолошког Факултета

НОВИ ПРАВИЛНИК О СТУДИРАЊУ

результат је сарадње наставника и студената

Нови правилник студија и перспективни рад на ревизији наставе заједничко су дело којим су задовољни и наставници и студенти Стоматолошког факултета. Оба ова питања у односу на њихово раније постављање решена су далеко боље. Искуство је показало да стари правилник о студирању због претеране строгасти, која се у пракси свела на циљ самој себи, није водио довољно рачуна о интересима наставе. Овога пута нађена су слободнија решења у овој области која више одговарају потребама школе. Рађен на основу потпуне анализе постојећих могућности факултета и студената, правилник обезбеђује нормално извођење наставе, а с друге стране због своје веће еластичности оставио је више слободе студентима у раду на студирању и полагању испита. Тако је отпао и последњи приговор противника ревизије старог правилника да ће се већом либерализацијом правилника окрњити квалитет наставе и стицања знања на факултету.

Новом правилнику студија је непознат тзв. редослед полагања испита који је примењиван до ревизије старог правилника. По њему студенти су морали полагати испите по унапред припремљеном реду који није водио довољно рачуна о њиховим могућностима рада.

Нови правилник једини редослед предвиђа у томе што се групе предклиничких предмета мора полагати пре групе клиничких предмета, што је разумљиво. Њиме је поново уведен јануарски рок и слободни испитни рокови после VI семестра. Да је нови правилник студија решио правилно питање студирања на Стоматолошком факултету сведоче и први резултати са испита обављених после његовог завођења. Скоро дупло више испита положено је ове године у јануару и фебруару, него претходних испитних рокова. Док је 1952 године дипломирало 14, а 1953 — 15 студената

само у ова два месеца назив доктора стоматолозије стекло је 13 другова. У односу на раније испите порастао је и квалитет одговора, што се огледа у добијеним релативно високим оценама које су просечну оцену на Стоматолошком факултету подигле на око 8.

Предвиђена је и темељнија ревизија наставног градива која ће се извршити после дубљег проучавања. Њом ће се отклонити преопширности из опште медицинских предмета, како би за студирање чисто стоматолошког градива студентима остало више времена.

C.

DEMONSTRACIJE STUDENATA U ŠPANIJI

Okršaji na ulicama Madrida

(Nastavak sa prve strane)

krenuli dalje. Okupili su se pred zgradom uprave policije smeštene na glavnom trgu Madrida. Počeli su da uzvikuju parole: — Ubice! Tražimo slobodu štampel! Generalni direktor uprave policije general Jero izašao je na balkon sa namerom da utiša manifestante. Ali parole kao — »ne ka policija ide po Gibraltar«, ili napolje sa ministrima falange za informacije i propagandu, pravde i unutrašnjih poslova, — primorale su generala Jera da se povuče. Manifestanti koji su se i protiv volje organizatora pretvorili u demonstrante, kako se iz vesti raznih agencija vidi, posebno su bili žučni u zahtevima da se povuče Jordana, generalni sekretar Fašističkog saveza studenata koji se u Španiji zove Sindikat studenata univerziteta. Policija, očito iznenađena, intervenisala je relativno

malim snagama. Studenti su je obasuli kamenjem i ciglama. Ona je odgovorila puščanom i revolverskom paljbom. U tom okršaju ranjeno je 20 studenata i 18 policajaca. Nešto kasnije je dan student pogođen revolverskim metkom pao je mrtav. Studenti su počeli da se razilaze, da bi se nešto kasnije okupili

pred radio stanicom i kako javlja informativni bilten OPE, koji izdaju španski antifašisti u Parizu, studenti su prodrli u stanicu i uspeli da prekinu emisiju. Ulicama kojima su demonstranti prolazili, studenti su iz kioska iznosili list »Ariba« — glavni organ Falange, i spaljivali su ga na licu mesta.

ПОСЕТА СКОПЉУ

Група Б медицинара прве године гостује ових дана у Скопљу. На пут је пошло 65 студената, углавном спортиста и чланова драмске секције; пошто ће се у Скопљу обавити такмичење у фудбалу, шаху, одбојци и кошарци. Ради зближења ових колега

исте праксе само разних република, приредиће се заједничко другарско вече.

Смештај и организацију такмичења колеге из Скопља узеле су на себе. Гостовање ће трајати три дана.

Л. М.

O svim tim događajima falangističke vlasti su dugo ćutale. Svesni da se tako nešto neće moći sakriti, policija je tek trećeg dana izdala zvanično saopštenje u kome se kaže da su se među manifestante uvukli neodgovorni elementi. Jednovremeno, policija priznaje da je uhapšeno 18 lica, i da je počela istraga u nameri da se pronađu i kazne izazivači nemira.

Poznavajući današnji socijalni sastav studenata, svi ovi protesti imaju poseban značaj. Najveći broj studenata regrutuje se danas u Španiji isključivo iz bogatih porodica. Pa i pored toga oni otvoreno izražavaju svoje nerazpoloženje prema Franku, Falangi i Sindikatu studenata Univerziteta.

100 такмичара
14 екипа

SPORT

Наш коментар

УНИВЕРЗИТЕТ И СПОРТ

ПРВЕНСТВО УНИВЕРЗИТЕТА У СТОНОМ ТЕНИСУ

PROSLE nedelje sportsko društvo Filozofskog fakulteta „Mladost“ organizovalo je prvenstvo fakulteta u stonom tenisu. Posle veoma oštih i uzbudljivih borbi, prvo mesto osvojio je D. Simić, student istorije, savladavši Zdravkovića, prošlogodišnjeg prvaka koji nije uspeo i pored odlične igre da odbrani titulu prvaka, tako da se morao zadovoljiti sa drugim mestom. Ovo takmičenje je ujedno poslužilo i za bolji izbor ekipe koja će učestvovati na univerzitetskom prvenstvu.

Po završenom takmičenju prvom i drugom plasiranom takmičaru predate su skromne nagrade SD „Mladosti“. Za takmičenje je vladalo veliko interesovanje.

TOKOM zime oko trideset članova veslačkog kluba „Student“ održavalo je trening u sali DIF-a. Početkom ove nedelje veslači „Studenta“ počeli su svoj letnji trening.

VESLAČKI klub „Student“ dobio je poziv da 26-27 jula učestvuje na veslačkom takmičenju Univerziteta u Grottingenu — Holandija. Ovo takmičenje organizuju studenti Veslačkog kluba „AEGIR“ u okviru proslave 68-godišnjice postojanja ovog Univerziteta.

FUDBALSKA reprezentacija studenata Jugoslavije gostuje u Grčkoj 4-11 aprila. Reprezentacija prema dogovoru treba da odigra dve utakmice u Solunu i jednu u Drami.

UTORAK 16 o. m. održane su veoma uspele usmene novine boks kluba „Student“, na Pravnom fakultetu. U programu su učestvovali: Boško Stanišić, urednik „Sporta“, Zika Britvić, saradnik „Sporta“, Aca Vidojević, član uprave BK „Student“, Duško Bogdanović i Toma Hladni, bivši državni prvaci u boksu i Zika Zivulović, urednik „Vesele večeri“ Radio Beograda. Posle toga su prikazani sportski filmovi.

У просторијама КУД „Бранко Крсмановић“ одржано је 19, 20 и 21 о. м. првенство Београдског универзитета у стоном тенису.

Ово такмичење, на коме су учествовали многи познати играчи као Живковић, Бора Станковић, Уверић, Љ. Ђорђевић, Божидарац, Веселиновић и др. окупило је око стотину такмичара са скоро свих факултета Београдског универзитета. Само у појединачном првенству учествовала су 74 такмичара.

У полуфинале су се пласирали Живковић, Косановић, Божидарац и Уверић. Жреб је хтео да Живковић и Божидарац одиграју последњу партију на турниру. Како су они пре тога победили све своје противнике, очекивала се од њих лепа и узбудљива партија. Међутим, играчи су били исцрпљени импресионарани значајем меча, тако да су пружили несрећену и нервозну игру. Била је то само на моменте лепа игра. Спортска средина била је на Живковићевој страни. И поред тога Милорад Живковић, иначе играч „Железничара“, пружио је најсталоженију и најлепшу игру на целом турниру.

Чини нам се да је најлепша партија турнира одиграна између Живковића и Уверића у првом колу финалних борби. Била је то игра пуна обрта, лепих напада и још лепших одбрана.

У финалном делу такмичења постигнути су следећи резултати: Живковић — Уверић 2:0, Божидарац — Косановић 2:0, Уверић — Божидарац 0:2, Косановић — Живковић 0:2, Уверић — Косановић 0:2 (предато) и финална борба за прво место Живковић — Божидарац 2:1 (21:15, 18:21, 21:19).

За пласман од 4-8 места редослед на табели је следећи: Ђ. Ђорђевић, Михајловић, К. Ђорђевић и Веселиновић (Веселиновић није дошао на финално такмичење).

У екипном такмичењу учествовало је 14 екипа, које су биле подељене у три групе. Прваци група састали су се у финалном такмичењу за наслов екипног првака Београдског универзитета. У првој групи прво место заузела је екипа Филозофског факултета, у другој Ветеринарски факултет, а у трећој групи победила је екипа Стоматолошког факултета.

У финалној борби екипног такмичења екипа Филозофског факултета победила је Ветеринарски факултет са 5:2. Екипа Стоматолошког факултета морала је да преда своје финалне борбе јер јој на такмичење није дошао члан екипе Обрановић.

Екипа Филозофског факултета добила је прелазни пехар Спортског одбора Савеза студената Београдског универзитета.

FINALNE BORBE

У финалној борби конкуренције парова састали су се Simić i Đorđević који су у полуфиналу победили Đ. Đorđevića i Zdravkovića са 2:0 i Mihajlović i Kosanović, који су претходно savladali Đorđevića i Đurđevića такође са 2:0.

Finalna borba nije dala igru koja se od nje očekivala. Narочито su ružnu sliku ostavili Simić i Đorđević, koji su, u drugom setu nezadovoljni odlukom sudije kod stanja 14:6 za njihove protivnike, namerno bacali lopticu daleko van stola. Pobili su Mihajlović i Kosanović sa 2:0 (21:18, 21:8).

Na kraju bi trebalo odati posebno priznanje Borivoju Aćimoviću, Dušanu Jakiću i Slavoljubu Stefanoviću, članovima Sportskog odbora Saveza studenata Beogradskog univerziteta, za uspešnu organizaciju ovog, do sada najmasovnijeg i najuspešnijeg, prvenstva Beogradskog univerziteta u stonom tenisu.

D. D.

TAKMIČENJE U GAĐANJU VAZDUŠNOM PUŠKOM

Elektrotehničari najbolji

Sredinom prošle nedelje održano je pojedinačno takmičenje u gađanju vazdušnom puškom na TVS. Mada je glavni zadatak ovog takmičenja bio, izvesti što veći broj takmičara, organizatori u tome nisu uspeali. Tako je sa pet fakulteta učestvovalo svega oko 140 takmičara. Najmasovniji su bili geolozi (39), a

najbolji prosek gađanja imaju Elektrotehničari (5 prvoplasiranih imaju preko 80 od 100 mogućih poena). Saobraćajci uopšte nisu došli na takmičenje.

— Geolozi: (39 takmičara); 1. Šoro 92; 2. Torbarov 84; Mašinci: (28 takmičara) 1. Dimitrijević 85; 2. Corović 83; Elektrotehničari: (35 takmičara) 1. Lazarević 88; 2. Jovičić 85; Građevinci: (34 takmičara) 1. Milivojević 87; 2. Miloradov 83; Tehnolozi: (7 takmičara) 1. Lajoš 89; 2. Odar 78.

U sredu 24-III- takmičenje se nastavlja borbama za pojedinačno i ekipno prvenstvo TVS-a.

M. P.

Malo parodije

С ОНУ СТРАНУ СОБЕ

У овој соби остаће неко налику на нас као неко је онај био налику на њих да би сутрадан ти они предали жуљ нама за оне сутра који су имали тврду ципелу жуце. Пре нас је неко имао жуљ а није смео да га додирне рукама тањирима. Јер ће сутра опет ципеле бити у соби, наравно.

Јован ХРИСТИЋ

M. H.

УЧЕСТВУЈТЕ У АНКЕТИ

Дечји додатак или стипендија

1. ШТА СТУДИРАШ?
2. КОЈА ГОДИНА?
3. ДА ЛИ СИ ПРИМАО ДЕЧЈИ ДОДАТАК?
4. У КОМ ИЗНОСУ?
5. ДА ЛИ СИ ВЕЋ ТРАЖИО СТИПЕНДИЈУ?
6. ОД КОГА (СПЕЗ, УСТАНОВА, ПРЕДУЗЕЋЕ)?
7. ДА ЛИ СИ ДОБИО?
8. ПОД КОЈИМ УСЛОВИМА?
9. У КОЈОЈ ВИСИНИ?
10. АКО НИСИ ДОБИО, ЗАШТО?

Попуњени анкетни лист послати на адресу: „Студент“, Балканска ул. бр. 4/IV.

УМОП

Пола шренушка са...

Младеном Каљачом...

Отворили смо врата собе. Прст је био на обарачу пиштоља, пиштољ на слепоочници. Пуцањ. Поостали смо сведоци грозног самоубиства. Али из дима чуо се заносни глас младог:

— Не бојте се другови, нисам успео да просpem себи мозак. Ако сам вас уплашио — извините. Ја сам, знате, страшно шаљив човек.

— Извините друже Каљача, интересује нас шта нам спремате за ову годину?

— „Скојевац у наручју“ шест жена — сасвим модеран роман — излазиће уторником и петком и добија се код свих продаваца новина. Први број наравно бесплатно.

— И ништа више?

— Па, сад, ви бар знате како се то ради: после ће изићи „Шест жена у наручју“ једног скојеваца, затим „У наручју жена један...“ итд.

— Какво имате мишљење о објављеној поезији и прози студената у прошлој години?

— Два плус.

— А да ли вас интересује ми-

шљење студената о вашој објављеној прози?

— Оцене смртних су релативне и пролазне — али реците?

— Два без плус.

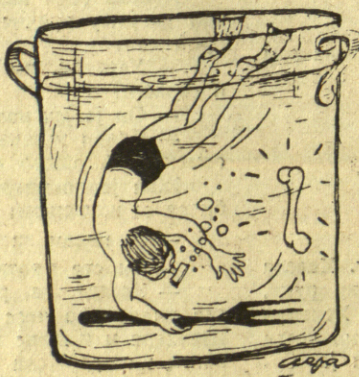
— О. оооо!

— О!

... и Ветром Цуцићем

Иако је температура била испод нуле В. Цуцић се припремао за пливање преко језера. Када смо изразили своју бојазан да ће се прехладити он нам је рекао:

Studentska menza: EPILOG

МАЛО ПАРОДИЈЕ ПЕСМА ОБЕШЕНОГ

Откинута она је део поезије која се клати.

Мраком олује изобличена само у сопственом сну она би порекла језу песника. Језик поезије њој више не пристаје. („Видици“ бр. 7) Миодраг ПРОТИЋ

Epidemia litterarica

Ко реџурке на киши нићу. Жречи поезије. — svetice prijatelju i ti piši imao si — iz pisanja petice.